

Από εκείνες τις περιπτώσεις, που ενώ το μήνυμα είναι απαισιόδοξο, ενώ περιγράφει μια σκοτεινή περίπτωση η οποία επιπροσθέτως είχε διάστικτα στοιχεία πως μπορεί να είναι η μελλοντική πραγματικότητα, ενώ κάθε άλλο παρά ευτυχισμένο τέλος είχε, ήθελα να το ξαναδώ .

Βρισκόμαστε στα μισά της δεκαετίας του '80, η δικτατορία ήταν πίσω σχεδόν μια ντουζίνα χρόνια, το Πα.Σ.Ο.Κ. ξόδεψε την δεύτερη τετραετία του πιο φτηνά από την πρώτη και ο πατέρας του σημερινού πρωθυπουργεύοντος έχοντας αναλάβει την προεδρία της Ν.Δ. έσβηνε έντεχνα το προ εικοσαετίας παρελθόν του, προετοιμαζόμενος για την τελική επίθεση στο Μαξίμου.

Οι προσωπικοί υπολογιστές ήταν κάτι αχρηαστο και ο παγκόσμιος ιστός, εν πολλοίς κάτι άγνωστο. Η πληροφόρηση ήταν αποκλειστικό προνόμιο των εφημερίδων, το κρατικό ραδιόφωνο και η κρατική τηλεόραση διαπνέονταν από σοβαρότητα, ενίοτε και από αυστηρότητα, κι όταν δεν αποτελούσαν ένα κυβερνητικό εργαλείο, είχαν αρκετά ενδιαφέροντα να μας πουν.

Σε αυτή την Ελλάδα ήρθε το Brazil του Terry Gilliam.

Εκατον σαράντα λεπτά, σκοτεινού δυστοπικού επιστημονικής φαντασίας, φιλμ, που ερχόταν σαν μια κινηματογραφική οργουελική και καφκική λόγχη. Καμμία αισιοδοξία δεν υπήρχε και η μοναδική διέξοδος εμφανιζόταν μόνον στα όνειρα.

Πέρασαν έκτοτε 35 χρόνια. Το Brazil παρέμεινε στη συνείδησή μου μια ιδιαίτερα εύστοχη ταινία, παρά το γεγονός ότι ο κινηματογράφος ως τεχνική είχε κάνει αλματα, κλέβοντας τις εντυπώσεις από το νεότερο κοινό.

Γιατί, τώρα, αυτή η αναφορά;

Διότι όσο κυλά ο χρόνος, τόσο μένει αναπάντητο το ερώτημα αν η εξουσία ελέγχει τον πολίτη περισσότερο από όσο αυτός ελέγχει την εξουσία, ενώ ακόμα δεν καταλαβαίνουμε αν, η τεχνολογία λύνει περισσότερα προβλήματα, απ' όσα δημιουργεί.

Πάντα σε ελληνικό πλαίσιο λοιπόν, σε αυτόν τον πρώτο χρόνο, της τρίτης δεκαετίας του 20ου αιώνα, τον πληγέντα από την πανδημία ζούμε ανάμεσα σε μια αποθέωση για το πόσο καλά, εμείς οι χρεοκοπημένοι τεμπέληδες τα καταφέραμε, την στιγμή που οι υπέρτεροι γίγαντες, οι εργατικοί εταίροι στην ένωση απέτυχαν παταγωδώς και την πολυκοσμία στα take away cocktails να αποτελούν ταυτόχρονα σημείο λεπτής κριτικής των φιλοκυβερνητικών μέσων αλλά και υπέρτατη εκδήλωση αντίδρασης στην κλεισούρα που επέβαλαν οι συνθήκες και εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις.

Έτσι αναδεικνύονται οι ομοιότητες με το πνεύμα του Brazil. Από τα έγκατα του Μαξίμου αναδύονται φωνές όλο σκέρτσο για την ψυχρή ισορροπία που επιβάλεται να έχει η απονομή δικαιοσύνης, σε μια, κατά τα φαινόμενα, table d'hote άποψη της, με γαρνιτούρα στα πιάτα, την δέουσα αυστηρότητα και λαμπρότητα που οφείλουν να έχουν τα υψηλά ιστάμενα στελέχη του Μαξίμου, ώστε να μιλήσουν για «λαϊκή απογευματινή».

Η οποία δικαιοσύνη όμως είναι απύουσα στην κάθε είδους κρατική αυθαιρεσία. Κι όχι μόνο κρατική. Το να ξυλοκοπείται πολίτης, εν μέση οδώ αναιτίως, από μικροομάδες αγνώστου

ταυτότητας ανδρών που συνοδεύουν έτερο κυβερνητικό στέλεχος, ως μια επίδειξη ανεξέλεγκτης εξουσίας δεν συνάδει με οποιαδήποτε ιδέα λογικής, πόσω δε μάλλον δημοκρατικής διακυβέρνησης.

Σαν να ζούμε ήδη στο πνεύμα του Brazil. Μέσα στο οργουελικό πλαίσιο, που συχνά διαπνέεται από καφκική δικαιοσύνη. Κι από πίσω, να έρχεται ο χαρωπός ήχος της σάμπας που έντυσε τα αδιέξοδα της ταινίας σε κάθε δυνατή διασκευή.